

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 422/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., P., zastúpenej advokátom JUDr. B. K., V., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Cb 50/1997-776 z 5. júna 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 75/2009, 2 Obo 76/2009 z 12. augusta 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2009 doručená sťažnosť M. Š., P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len

„krajský súd“) č. k. 1 Cb 50/1997-776 z 5. júna 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 75/2009, 2 Obo 76/2009 z 12. augusta 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 50/1997 v procesnom postavení žalovanej v 1. rade. Predmetnom konania je žaloba bývalej S., a. s. [t. č. M., a. s. (ďalej len „žalobca“)], zo 7. februára 1997 o zaplatenie 6 376 400 Sk.

Krajský súd rozsudkom z 5. mája 2004 vyhovel žalobe žalobcu v sume 5 646 000 Sk s prísl. Proti rozsudku podala sťažovateľka odvolanie a zároveň požiadala o oslobodenie od súdneho poplatku. Krajský súd uznesením č. k. 1 Cb 50/1997-516 z 30. augusta 2004 nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdneho poplatku, proti čomu podala sťažovateľka 17. septembra 2004 odvolanie.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obo 230/2004, 2 Obo 231/2004 z 19. októbra 2005 zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu z 5. mája 2004 vo veci samej, potvrdil však uznesenie krajského súdu z 30. augusta 2004.

Podľa sťažovateľky žalobca bez vyčkania skončenia sporu o pravosť a výšku pohľadávky cestou tzv. dobrovoľnej dražby odpredal jej nehnuteľnosť a bez späťvzatia žaloby alebo zníženia žalobného návrhu požiadal krajský súd o prerušenie konania do skončenia sporu o neplatnosť dobrovoľnej dražby. Krajský súd uznesením č. k. 1 Cb 50/1997-668 zo 14. marca 2009 konanie prerušil do 27. marca 2009. Pojednávanie nariadené na 24. apríl 2009 bolo odročené na neurčito.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že podaním z 13. novembra 2008 predložila krajskému súdu „žiadosť o prikázanie veci inému sudcovi“ z dôvodu jeho predpojatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté a vec naďalej prerokúva sudca, proti ktorému bola vznesená námietka predpojatosti.

Ústavný súd zo súdneho spisu, ktorý sa t. č. nachádza na najvyššom súde, zistil, že o námietke predpojatosti sudcu krajského súdu vznesenej sťažovateľkou bolo rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Ndob 3/09 z 9. februára 2009 tak, že sudca nebol vylúčený z prerokúvania a rozhodovania predmetnej veci.

Krajský súd uznesením č. k. 1 Cb 50/1997-776 z 5. júna 2009 vo veci žiadosti sťažovateľky o oslobodenie od súdneho poplatku rozhodol tak, že jej nepriznal oslobodenie od súdneho poplatku. Sťažovateľka proti predmetnému rozhodnutiu podala odvolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obo 75/2009, 2 Obo 76/2009 z 12. augusta 2009 zamietol a potvrdil napadnuté rozhodnutie krajského súdu.

V závere sťažovateľka uvádza, že jej krajský súd uznesením z 23. októbra 2009 povolil splácať súdny poplatok v mesačných splátkach po 1 500 €.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Cb 50/1997-776 z 5. júna 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 75/2009, 2 Obo 76/2009 z 12. augusta 2009, aby zrušil označené uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu a priznal jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 € a náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Cb 50/1997-776 z 5. júna 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 75/2009, 2 Obo 76/2009 z 12. augusta 2009.

1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu č. k. 1 Cb 50/1997-776 z 5. júna 2009

Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 1 Cb 50/1997-776 z 5. júna 2009, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu, proti ktorému

sťažovateľka podala odvolanie, rozhodoval v odvolacom konaní najvyšší súd (uznesenie sp. zn. 2 Obo 75/2009, 2 Obo 76/2009 z 12. augusta 2009). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať uznesenie krajského súdu č. k. 1 Cb 50/1997-776 z 5. júna 2009.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 1 Cb 50/1997-776 z 5. júna 2009 po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 75/2009, 2 Obo 76/2009 z 12. augusta 2009

2.1 Sťažovateľka namieta porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 75/2009, 2 Obo 76/2009 z 12. augusta 2009, ktorým potvrdil uznesenie krajského súdu č. k. 1 Cb 50/1997-776 z 5. júna 2009.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pretože odvolania smerovali proti uzneseniam (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že obe odvolania žalovanej v 1. rade nie sú dôvodné, a preto napadnuté uznesenia podľa § 219 OSP ako vecne správne potvrdil.

Čo sa týka odvolania žalovanej v I. rade proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Cb 50/97-752 zo dňa 21. apríla 2009, odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že prvostupňový súd vecne správne rozhodol, keď napadnutým uznesením uložil žalovanej v í. rade povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podané dňa 21. 06. 2004 proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Cb 50/97-477 zo dňa 05. 05. 2004 v sume 9 370,64 eur (282 300 Sk) podľa položky č. I. 2/ písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. osudných poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zákona č. 215/2004 Z. z. účinného do 31.08.2004.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zákona č. 215/2004 Z. z. účinného do 31. 08. 2004 (t. j. účinného v rozhodnom období, nakoľko odvolanie bolo podané dňa 21. 06. 2004), súdne poplatky (ďalej len „poplatky“) sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len „poplatkový úkon“) uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník“), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zákona č. 215/2004 Z. z. účinného do 31. 08. 2004, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zákona č. 215/2004 Z. z. účinného do 31. 08. 2004, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 7 ods. 9 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zákona č. 215/2004 Z. z. účinného do 31. 08. 2004, v odvolacom konaní je základom poplatku cena nároku uplatňovaného v odvolaní.

Podľa § 7 ods. 10 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zákona č. 215/2004 Z. z. účinného do 31. 08. 2004, základ poplatku sa zaokrúhľuje na celé sto koruny dolu a vyrubený poplatok na celé koruny nahor.

Podľa položky č. I. 2/ písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zákona č. 215/2004 Z. z. účinného do 31. 08. 2004, sa v občianskom súdnom konaní vyberá

poplatok z návrhu na začatie konania v obchodných veciach v sporoch o peňažnú pohľadávku z ceny predmetu konania 5 %, najmenej 500 Sk, najviac 600 000 Sk. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa platí aj v odvolacom konaní.

V danom prípade, v zmysle citovaných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch účinného v rozhodnom Čase, predstavoval základ súdneho poplatku za odvolanie sumu 5 646 000 Sk (= cena nároku uplatňovaného v odvolaní), z čoho 5% čini sumu 282 300 Sk. Z tohto vyplýva, že napadnuté uznesenie prvostupňového súdu, ktorým uložil žalovanej v I. rade povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 9 370,64 eur (282 300 Sk), je teda zákonné a vecne správne, preto ho odvolací súd podľa § 219 OSP potvrdil.

Na margo odvolania žalovanej v I. rade podaného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Cb 50/97-776 zo dňa 5. júna 2009, ktorým súd prvého stupňa nevyhovел žiadosti žalovanej v I. rade na oslobodenie od platenia súdneho poplatku, odvolací súd konštatuje vecnú správnosť tohto rozhodnutia vo výroku. Stotožňujúc sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého uznesenia, využívajúc pri tom ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, sa preto v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzuje na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a zároveň na zdôraznenie jeho správnosti doplnia ďalšie dôvody.

Podľa § 138 ods. 1 OSP, môže súd na návrh priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešne uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Ak uplatňovanie alebo bránenie práva nie je ani svojvoľné ani zrejme bezúspešne, umožňuje citované ustanovenie vyhovieť žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov pod podmienkou, že to odôvodňujú pomery účastníka. Zákon nevysvetľuje bližšie obsah pojmu „pomery účastníka“, bezpochyby však musí ísť o majetkové pomery žiadateľa (a v prípade, ak je žiadateľom o oslobodenie od súdnych poplatkov fyzická osoba, tak aj rodinné, sociálne a zdravotné pomery), majúce základ v okolnostiach, ktoré nie sú len dočasnej či prechodnej povahy a odôvodňujú záver, že ako poplatník celkom, či z časti (v prípade žiadosti o čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov) nemôže splniť poplatkovú povinnosť, alebo že jej splnenie od neho nemožno spravodlivo žiadať.

V prejednávanej veci žalovaná v I. rade odôvodňovala žiadosť o oslobodenie od súdneho poplatku nepriaznivou finančnou situáciou, v ktorej sa ocitla predovšetkým v súvislosti s podnikateľskou činnosťou. Jej tvrdenie, že s podnikaním už skončila sa nezakladá na pravde. Súd prvého stupňa v tomto smere správne vykonal dokazovanie výpisom zo živnostenského registra žalovanej v I. rade, ktoré zopakoval i odvolací súd a zistil, že doposiaľ neukončila podnikateľskú činnosť. Podľa odvolacieho súdu ide v tomto smere o okolnosti, ktoré sú dané takmer vo všetkých konaniach, v ktorých vystupujú ako účastníci konania podnikatelia vykazujúci stratu namiesto zisku, ako jedného zo základných pojmových znakov podnikania, resp. živnosti. Pokiaľ by zákonodarca okolnostiam takejto povahy pripisoval význam z hľadiska oslobodenia od platenia súdneho poplatku, vyjadril by to legislatívne zaradením týchto konaní či účastníkov do ustanovení, ktoré upravujú vecné alebo osobné oslobodenie od súdneho poplatku v § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Uvedený zákon však týmto okolnostiam nepripisuje naznačený význam. Okrem uvedeného, je dôležité uviesť, že v obchodných veciach je treba prihliadnuť k osobitnému charakteru účastníkov konania, t. j. podnikateľov v zmysle Obchodného zákona a Živnostenského zákona. Podľa § 2 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov (Živnostenský zákon), živnosťou je sústavná činnosť prevádzkovaná samostatne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku a za podmienok ustanovených týmto zákonom. Podnikanie, a v jeho užšom význame aj živnosť, preto treba chápať ako činnosť, pri ktorej podnikateľ podstupuje riziko, že jeho konanie môže viesť k zisku alebo i k strate. Okolnosť, že podnikateľ nieje pri svojej podnikateľskej činnosti úspešný a nedosahuje zisk, alebo, že má pohľadávky po lehote splatnosti, nie je teda dôvodom pre oslobodenie od súdnych poplatkov v konaniach, ktorých predmetom je práve vymáhanie pohľadávok vzniknutých z podnikateľskej činnosti. Ak by nepriaznivá finančná situácia, ako dôsledok neúspechu v podnikaní, bola dôvodom pre oslobodenie od súdnych poplatkov, znamenalo by to prenesenie časti rizika, ktoré je s podnikaním spojené, na štát. Žiadosť o oslobodenie od súdneho poplatku nemôže preto viesť k prenášaniam podnikateľského rizika na štát. Žalovanú v I. rade, ako fyzickú osobu, ktorá je podnikateľom v zmysle § 2 Živnostenského zákona, nemožno podrobiť rovnakému merítku ako sociálne slabú fyzickú osobu, ktorá nie je podnikateľom a nevlastní žiaden majetok väčšieho rozsahu.

Pomery odvolateľky by odôvodňovali oslobodenie od súdnych poplatkov, len ak by sa dostala do ťaživej finančnej situácie z dôvodu vyššej moci, napr. vzhľadom na nepredvídateľné okolnosti, ktoré nemajú pôvod v podnikaní. Keďže sa v danom konaní existencia okolností takej povahy nepreukázala, žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku vyhovené byť nemôže. Bez povšimnutia nemôže zostať ani skutočnosť, že žalovaná v I. rade, hoc žiada o oslobodenie od súdneho poplatku dôvodiac nepriaznivou finančnou situáciou, disponuje dostatkom prostriedkov na úhradu výdavkov advokáta spojenými s jej zastupovaním v prejednávanej veci. Z odvolateľkou uvádzaných nepriaznivých majetkových pomerov, ktoré podľa jej mienky zakladajú dostatočný dôvod na jej oslobodenie od platenia súdneho poplatku, nie je možné vyvodiť záver, že by poplatníčka nemohla splniť poplatkovú povinnosť, alebo že by jej splnenie od nej nebolo možné spravodlivo žiadať.

Vzhľadom na uvedené, dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací k záveru, že v danom prípade žalovaná v I. rade nepreukázala existenciu pomerov, so zreteľom na ktoré by jej bolo možné priznať oslobodenie od súdneho poplatku. Súd prvého stupňa v prejednávanej veci dostatočne zistil všetky rozhodujúce skutočnosti a rozhodol vecne správne, keď žiadosti žalovanej v I. rade o oslobodenie od súdneho poplatku nevyhovel. Stotožňujúc sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 219 OSP potvrdil. Zároveň sa v zmysle § 219 ods. 2 OSP neobmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ale na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie, vyššie uvedené, dôvody.

Záverom odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvého stupňa tvrdenie žalovanej v I. rade obsiahnuté v odvolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Cb 50/97-776 zo dňa 5. júna 2009, nachádzajúceho sa na č. 1. 779, o jej neschopnosti uhradiť jednorázovo tak značný súdny poplatok. Uvedené vyjadrenie by bolo možné, z hľadiska jeho obsahu, pokladať v zmysle § 41 ods. 2 OSP za žiadosť o povolenie zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v splátkach.»

Z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že do odôvodnenia svojho uznesenia uviedol postup, akým dospel k záverom o potvrdení uznesenia krajského súdu, jeho uznesenie obsahuje výklad právnych noriem Občianskeho súdneho poriadku a zákona

č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zákona č. 215/2004 Z. z. účinného do 31. augusta 2004, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd sa stotožnil s postupom a uznesením krajského súdu spôsobom, z ktorého je zrejmé, že postup a uznesenie krajského súdu považuje za zodpovedajúci zákonu.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem. Na tomto závere treba trvať napriek tomu, že sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu, pretože porušenie základného práva nemožno vidieť len v tom, že najvyšší súd postupoval a rozhodoval bez toho, aby sa stotožnil s právnym názorom sťažovateľky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 75/2009, 2 Obo 76/2009 z 12. augusta 2009 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.2 Ústavný súd sa zaoberal aj namietaným porušením základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 75/2009, 2 Obo 76/2009 z 12. augusta 2009 a konštatuje, že vec bola na najvyššom súde rozhodnutá 12. augusta 2009, t. j. v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (9. novembra 2009) už zo strany najvyššieho súdu nemohlo dochádzať k označenému porušeniu základného práva.

Vzhľadom na už uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v časti namietajúcej porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 75/2009, 2 Obo 76/2009 z 12. augusta 2009 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2009